

Arrest

nr. 106 525 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 16 augustus 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr X van 13 december 2011 werd het voormeld beroep door de Raad verworpen.

Op 26 januari 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 21 februari 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 27 februari 2012 volgde een beslissing tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag.

Op 14 mei 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 24 mei 2012 volgde een beslissing tot niet in overwegingname van de derde asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 86.227 van 24 augustus 2012 werd het voormeld beroep tot nietigverklaring door de Raad verworpen.

Op 24 december 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 januari 2013 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige, motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit een kopie van zijn geboorteakte voor bij de aanvraag: Dit document kan niet weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft: "Alhoewel een geboorteakte: bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in. het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde." (RVV nr. 11,335 van 19.05.08)

Betrokkene legt tevens een kopie voor van zijn voorlopig rijbewijs, maar ook dit document kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument; gezien het geen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart is. Een rijbewijs toont enkel aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met; een voertuig, maar niet dat de persoon die in het bezit is van het rijbewijs; de, erop vermelde identiteit en nationaliteit heeft.

Betrokkene haalt aan dat hij als niet-begeleide minderjarige naar België gekomen is en geen identiteitsbewijzen meer had van zijn land van herkomst. Dat betrokkene geen identiteitsbewijzen zou gehad hebben bij zijn aankomst in België betekent echter niet dat hij geen nieuwe identiteitsdocumenten zou kunnen aanvragen bij de Pakistaanse ambassade te België. Dit argument kan bijgevolg niet aanzien worden als een geldige reden voor de afwezigheid van het vereiste Identiteitsbewijs.

Volgens betrokkene kan hij zich vanwege zijn gegronde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten niet wenden tot de Pakistaanse ambassade om een paspoort of nationale identiteitskaart aan te vragen. Hij legt een aanvraagformulier voor een paspoort neer om te staven dat hij zich persoonlijk naar de Pakistaanse ambassade moet begeven om een paspoort aan te vragen. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene wat betreft zijn vrees voor vervolging louter verwijst naar zijn asielrelaas. Zijn eerste asielaanvraag werd evenwel na een grondig onderzoek door de bevoegde instanties afgesloten op 15.12.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de tweede en derde asielaanvraag werden afgewezen. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds heeft aangehaald in het kader van zijn asielprocedures en die niet weerhouden werden. De vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten kan bijgevolg niet aanzien worden als een geldig argument dat toelaat betrokkene vrij te stellen van de verplichting een kopie van het vereiste identiteitsdocument bij de aanvraag te voegen.

Betrokkene haalt aan dat om een paspoort te bekomen hij verschillende gegevens zou moeten invullen die hij niet heeft, dat hij ook geen aangifte kan doen van een verloren paspoort omdat hij hiertoe documenten moet voorleggen die hij niet heeft en dat hij geen NICOP zou kunnen bekomen omdat hij niet over de nodige documenten beschikt; Betrokkene legt ter staving een aanvraagformulier voor een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis), een tabel met de 'Registration Policy for NICOP' en een uittreksel van de website www.nadra.gov met informatie over de aanvraag van een NICOP voor. Uit de voorgelegde stukken, zowel het aanvraagformulier voor een paspoort als de documenten met betrekking tot de NICOP, blijkt echter geenszins dat verzoeker reeds een concrete poging heeft ondernomen om effectief documenten aan te vragen: Er kan niet zomaar verondersteld worden dat betrokkene geen identiteitsdocumenten zou kunnen verwerven omdat hij niet over alle gegevens of documenten zou beschikken. Overigens is het niet buitensporig dat de Pakistaanse ambassade enkele voorwaarden stelt alvorens over te gaan tot het afleveren van identiteitsdocumenten."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Doordat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonst.

Dat verzoeker thans afdoende heeft aangetoond dat het onmogelijk is een identiteitsdocument te verwerven in België en dit op geldige wijze heeft aangetoond door middel van een uitgebreide verklaring bij zijn regularisatieaanvraag en stukken.

A. Standpunt van verwerende partij

De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker bij de aanvraag zelf bewijzen dient te leveren van de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen of te verwerven en dat derhalve geen schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet werd aangetoond.

B. Standpunt van verzoeker

Verzoekende partij heeft in zijn verklaring duidelijk en volledig uiteen gezet aan de hand van stukken dat hij onmogelijk een identiteitsbewijs kan verkrijgen in België en voldoet daarmee aan de voorwaarde in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij meent echter dat verzoeker een poging had moeten ondernemen bij de Ambassade om een identiteitsdocument te verwerven.

Verwerende partij voegt daarmee een voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient immers krachtens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet enkel de onmogelijkheid aan te tonen een identiteitsbewijs te verwerven in België en heeft dat thans gedaan bij zijn aanvraag. Er kan noch een paspoort, noch een nationale identiteitskaart worden aangevraagd daar verzoeker over verschillende gegevens niet beschikt, wat tevens ter illustratie werd bevestigd bij de Ambassade. (stukken 2 en 3)

Verzoeker legt derhalve een duidelijke motivering voor met inbegrip van stukken waaruit blijkt dat hij geen identiteitsdocumenten kan bekomen in België. Hij zou zich moeten begeven naar zijn thuisland en daar de geijkte procedures voor de bevoegde instanties moeten volgen om een paspoort te bekomen.

Dit betekent dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België zoals voorzien in artikel 9bis Vreemdelingenwet en in de omzendbrief van 21 juni 2007.

Verzoeker voldoet hiermee aan de voorwaarden van de wet. Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom volgens de DVZ de aanvraag onontvankelijk is. Er werd immers door verzoeker aan alle wettelijke voorschriften voldaan."

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gebaseerd luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

De bedoeling van voormeld artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij geen identiteitsdocument heeft gevoegd bij zijn aanvraag. Hij betwist evenmin de motivering van de bestreden beslissing waarin de voorgelegde geboorteakte en het voorlopig rijbewijs niet weerhouden worden als een afdoende bewijs van identiteit. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker de vaststellingen van verweerder op dit punt bijtreedt en dat de door hem aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aldus geen betrekking heeft op dit onderdeel van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt echter dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsbewijs te verkrijgen, waardoor hij aldus meent onder de uitzonderingsbepaling voor het neerleggen van een identiteitsdocument te vallen.

Bij zijn regularisatieaanvraag legde verzoeker volgende verklaring af betreffende de onmogelijkheid tot het voorleggen van een identiteitskaart:

"Gelet op het feit dat verzoeker A(...) thans in de onmogelijkheid verkeert een identiteitsbewijs over te leggen daar hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in het land van herkomst, zijnde Pakistan, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Gelet op het feit dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het asieldossier, waarbij kopies werden naar voren gebracht van het beroep dat zijn vader indiende tegen een beslissing van de rechtbank van Phalia, alsook een kopie van twee klachten ingediend bij de politie van Kotmomet.

Verzoeker is derhalve reeds als niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar België gekomen en had geen identiteitsbewijzen meer van het land van herkomst.

Verzoeker heeft thans nog evenwel een geboorte-akte uit het land van herkomst. (stuk 2)

Tevens heeft verzoeker een voorlopig rijbewijs, waarvan van beiden afschrift in bijlage. (stuk 3)

B) Betreffende de onmogelijkheid tot bekomen van een identiteitsbewijs in België

Aangezien het niet alleen onmogelijk is voor verzoeker om naar Pakistan terug te keren, het is voor hem zelfs onmogelijk een identiteitsbewijs van zijn land van herkomst te bekomen in België.

Verzoeker is thans de verschillende wegen dienaangaande nagegaan.

a) Betreffende de aanvraag voor een paspoort

Aangezien verzoeker hiervoor thans een formulier dient in te vullen bij de Ambassade in Brussel. (stuk 4)

Aangezien dit in de eerste plaats niet strookt met de gegronde vrees die verzoeker heeft ten aanzien van zijn land van herkomst, daar hij vreest te zullen worden opgepakt gezien Pakistan hem wenst te vervolgen.

Dat Pakistan op deze manier zal weten dat verzoeker zich in België bevindt en er een gegronde vrees bestaat in hoofde van verzoeker onmiddellijk te zullen worden opgepakt.

Aangezien verzoeker tevens verschillende gegevens dient in te vullen op het formulier die hij logischerwijze niet weet, zoals het paspoortnummer.

Dat verzoeker tevens ook geen aangifte kan doen van een verloren paspoort, aangezien hij hiervoor tevens verschillende elementen dient voor te leggen die hij niet heeft, zoals een aangifte niet ouder dan drie maanden, een identiteitsbewijs, een Pakistaanse 'National Identity Card' en een fotokopie van het verloren paspoort.

b) Betreffende de aanvraag voor een nationale identiteitskaart

Ook een nationale identiteitskaart ('national identity card') kan verzoeker niet bekomen. De enige mogelijkheid om een identiteitskaart te bekomen voor Pakistani die woonachtig zijn in het buitenland is immers een zogenaamde 'National Identity Card for Overseas Pakistanis' oftewel 'NICOP'. (stuk 5)

Voor deze NICOP heeft men evenwel eveneens een aantal zaken nodig die verzoeker onmogelijk kan voorleggen, zoals een fotokopie van een geldig paspoort, de paspoortnummers van de ouders van verzoeker, bankafschriften, etc."

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene haalt aan dat hij als niet-begeleide minderjarige naar België gekomen is en geen identiteitsbewijzen meer had van zijn land van herkomst. Dat betrokkene geen identiteitsbewijzen zou gehad hebben bij zijn aankomst in België betekent echter niet dat hij geen nieuwe identiteitsdocumenten zou kunnen aanvragen bij de Pakistaanse ambassade te België. Dit argument kan bijgevolg niet aanzien worden als een geldige reden voor de afwezigheid van het vereiste Identiteitsbewijs.

Volgens betrokkene kan hij zich vanwege zijn gegronde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten niet wenden tot de Pakistaanse ambassade om een paspoort of nationale identiteitskaart aan te vragen. Hij legt een aanvraagformulier voor een paspoort neer om te staven dat hij zich persoonlijk naar de Pakistaanse ambassade moet begeven om een paspoort aan te vragen. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene wat betreft zijn vrees voor vervolging louter verwijst naar zijn asielrelaas. Zijn eerste asielaanvraag werd evenwel na een grondig onderzoek door de bevoegde instanties afgesloten op 15.12.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering 'van de subsidiaire. bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de tweede en derde asielaanvraag werden afgewezen. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds heeft aangehaald in het kader van zijn asielprocedures en die niet weerhouden werden. De vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten kan bijgevolg niet aanzien worden als een geldig argument dat toelaat betrokkene vrij te stellen van de verplichting een kopie van het vereiste identiteitsdocument bij de aanvraag te voegen.

Betrokkene haalt aan dat om een paspoort te bekomen hij verschillende gegevens zou moeten invullen die hij niet heeft, dat hij ook geen aangifte kan doen van een verloren paspoort omdat hij hiertoe documenten moet voorleggen die hij niet heeft en dat hij geen NICOP zou kunnen bekomen omdat hij niet over de nodige documenten beschikt; Betrokkene legt ter staving een aanvraagformulier voor een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis), een tabel met de 'Registration Policy for NICOP' en een uittreksel van de website www.nadra.gov met informatie over de aanvraag van een NICOP voor. Uit de voorgelegde stukken, zowel het aanvraagformulier voor een paspoort als de documenten met betrekking tot de NICOP, blijkt echter geenszins dat verzoeker reeds een concrete poging heeft ondernomen om effectief documenten aan te vragen: Er kan niet zomaar verondersteld worden dat betrokkene geen identiteitsdocumenten zou kunnen verwerven omdat hij niet over alle gegevens of documenten zou beschikken. Overigens is het niet buitensporig dat de Pakistaanse ambassade enkele voorwaarden stelt alvorens over te gaan tot het afleveren van identiteitsdocumenten."

Wat betreft het onderdeel van de motivering waarin wordt gesteld dat de vrees voor vervolging reeds definitief werd beslecht en niet gegrond werd bevonden waardoor dit niet meer aanzien kan worden als een geldige reden om verzoeker vrij te stellen van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen, stelt de Raad wederom vast dat verzoeker dit onderdeel van de motivering niet betwist, waardoor kan worden aangenomen dat hij deze motieven redelijk acht.

Verzoeker stelt dat verweerder van oordeel is dat hij een poging had moeten ondernemen bij de Ambassade om een identiteitsdocument te verwerven, hetgeen volgens hem betekent dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet. Verzoeker benadrukt dat hij enkel de onmogelijkheid dient aan te tonen en verwijst hiervoor naar stukken van de ambassade die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift.

Vooreerst stipt de Raad aan dat zoals in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet staat, verzoeker desgevallend de onmogelijkheid dient aan te tonen om een identiteitsdocument te verwerven in België.

Wanneer een vreemdeling een dergelijke onmogelijkheid aanvoert, vereist zulks hoe dan ook een beoordeling door verweerder van de aangestipte onmogelijkheid. Het is aldus niet kennelijk onredelijk dat verweerder niet zomaar elke aangevoerde onmogelijkheid voor waar aanneemt, doch concreet beoordeelt. *In casu* wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker een aantal stukken heeft voorgelegd, zoals een aanvraagformulier voor een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis, een tabel met de "registration policy for NICOP en een uittreksel van de website www.nadra.gov met informatie over de aanvraag van een NICOP. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij in zijn verklaring aangeeft dat hij op de formulieren om een paspoort of NICOP te verkrijgen een aantal gegevens dient in te vullen zoals o.m. paspoortnummer, paspoortnummers van zijn ouders, bankafschriften, ... of documenten dient voor te leggen zoals een fotokopie van een geldig paspoort. Dienaangaande argumenteerde verzoeker in zijn verklaring dat hij nooit een paspoort heeft gehad en bijgevolg niet alle gevraagde gegevens kan voorleggen. In de bestreden beslissing wordt door verweerder gesteld dat niet zomaar kan verondersteld kan worden dat verzoeker geen identiteitsdocument kan verwerven omdat hij niet over de nodige gegevens of documenten zou beschikken en in die optiek wordt aangegeven dat verzoeker geen enkele concrete poging heeft ondernomen om een identiteitsdocument te verwerven. Deze redenering acht de Raad niet kennelijk onredelijk. Door enkel een aantal documenten voor te leggen zonder aan te tonen dat hij zijn concrete situatie heeft toegelicht aan de ambassade en zonder bevestiging van de ambassade dat het in het concrete geval voor verzoeker onmogelijk is om een identiteitskaart in België te verwerven, toont verzoeker deze onmogelijkheid niet aan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt hier geen voorwaarde aan de wet toegevoegd doch heeft verweerder enkel een beoordeling gemaakt van de voorgelegde onmogelijkheid.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee stukken toe die volgens hem een bevestiging zijn van de ambassade dat hij wel degelijk in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te verwerven. Daargelaten de vraag of de voorliggende stukken een bevestiging zijn van de ambassade dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te verwerven, nu blijkt dat de twee stukken uitgaan van verzoeker en geen enkel antwoord bevatten van de ambassade, stelt de Raad vast dat de twee stukken dateren van na de bestreden beslissing en aldus niet voorlagen op het ogenblik van de beoordeling van de aangevoerde onmogelijkheid door verweerder. Aangezien de Raad zich dient te plaatsten op het ogenblik van de beoordeling, voor wat betreft het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, kan er met deze stukken aldus geen rekening worden gehouden.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

En doordat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

En doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

En doordat het begrip "afdoende" tevens moet impliceren dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

A. Standpunt van verwerende partij

Verwerende partij is van oordeel dat dit middel niets toevoegt aan het eerste middel en een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk heeft gemaakt.

B. Standpunt van verzoeker

De motiveringsplicht moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Ten gevolge van deze verplichting is een administratieve overheid gehouden, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur, om, wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist. Verzoeker stelt evenwel vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing lichtzinnig en foutief motiveert.

Op grond van een korte motivering komt de Dienst Vreemdelingenzaken nu tot het besluit dat het verzoek van verzoeker onontvankelijk is omdat niet kan worden verondersteld dat verzoeker geen identiteitsdocumenten zou kunnen verwerven omdat hij niet over alle gegevens of documenten zou beschikken.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt daarmee een voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voldeed en voldoet immers wel degelijk aan de vrijstelling opgenomen in artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is dan ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 4 van de voornoemde wet bepaalt wat volgt:

"De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;

2° de openbare orde kan verstoren;

3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;

4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht".

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

In het eerste middel werd reeds uitgebreid ingegaan op de motieven van de bestreden beslissing en meer bepaald op de onmogelijkheid van verzoeker om een identiteitsdocument te verwerven in België en dit in het licht van de toepassing van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De Raad verwijst dan ook integraal naar de bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat verweerder geen voorwaarde aan artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet heeft toegevoegd en geen kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt evenmin aangetoond.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de door hem aangevoerde bepalingen aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

J. CAMU